31989R4045

L 388/18 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 30.12.1989

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 4045/89

z dnia 21 grudnia 1989 r.

w sprawie kontroli przez Państwa Członkowskie transakcji stanowiących część systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej i uchylające dyrektywę 77/435/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

na mocy art. 8 rozporządzenia Rady nr 729/70/EWG z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ([3]), ostatnio zmienionego rozporządzeniem nr 2048/88/EWG ([4]), Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki zapewniając, że transakcje finansowane przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) są rzeczywiście realizowane i wykonywane w prawidłowy sposób, tak aby zapobiec i wyeliminować nieprawidłowości oraz odzyskać kwoty utracone w wyniku nieprawidłowości lub zaniedbania;

bardzo skutecznym środkiem nadzoru transakcji stanowiących część systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR może być kontrola dokumentów handlowych przedsiębiorstw otrzymujących lub dokonujących płatności; kontrola taka jest uzupełnieniem innych kontroli już prowadzonych przez Państwa Członkowskie; ponadto, niniejsze rozporządzenie nie uchybia przepisom prawa krajowego odnoszącym się do kontroli, które mają szerszy zakres niż kontrole przewidziane w niniejszym rozporządzeniu;

Państwa Członkowskie powinny być zachęcane do wzmożenia kontroli dokumentów handlowych przedsiębiorstw otrzymujących lub dokonujących płatności, które to kontrole przeprowadzane są zgodnie z dyrektywą 77/435/EWG ([5]);

wprowadzenie przez Państwa Członkowskie zasad wynikających z dyrektywy 77/435/EWG ujawniło potrzebę zmiany niektórych przepisów tej dyrektywy na podstawie zdobytych doświadczeń; uwzględniając charakter tych przepisów, zmiany powinny zostać włączone do rozporządzenia;

określenie dokumentów stanowiących podstawę takiej kontroli powinno umożliwiać przeprowadzenie pełnej kontroli;

wybór przedsiębiorstw poddawanych kontroli powinien być uzależniony od charakteru transakcji przeprowadzanych na ich odpowiedzialność oraz od podziału przedsiębiorstw na otrzymujące lub dokonujące płatności w zależności od ich finansowego znaczenia w systemie finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR;

ponadto należy zapewnić minimalną liczbę kontroli dokumentów handlowych; liczba ta powinna być określona przy użyciu metody, która wykluczy istotne różnice między poszczególnymi Państwami Członkowskimi wynikające z różnic struktury ich wydatków w ramach Sekcji Gwarancji EFOGR; metoda ta może być ustalona poprzez odniesienie się do liczby przedsiębiorstw o określonym znaczeniu w systemie finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR;

należy zdefiniować zakres uprawnień urzędników odpowiedzialnych za kontrolę i obowiązki przedsiębiorstw udostępniania dokumentów handlowych takim urzędnikom na określony okres oraz dostarczania takich informacji, jakich ci urzędnicy mogą zażądać; należy również przewidzieć, że w określonych przypadkach dokumenty handlowe mogą zostać zatrzymane;

konieczne jest zorganizowanie współpracy między Państwami Członkowskimi, mając na uwadze międzynarodową strukturę handlu rolnego oraz w celu urzeczywistniania rynku wewnętrznego; konieczne jest również utworzenie scentralizowanego systemu dokumentacji, dotyczącego przedsiębiorstw prowadzących działalność gospodarczą w państwach trzecich otrzymujących lub dokonujących płatności, na poziomie Wspólnoty;

podczas gdy, w pierwszym rzędzie Państwa Członkowskie zobowiązane są do uchwalenia programów kontroli, konieczne jest przesłanie tych programów Komisji, tak aby mogła ona wykonać swoją rolę nadzorczą i koordynacyjną oraz zapewnić uchwalenie programów na podstawie właściwych kryteriów; w ten sposób kontrole mogą być ukierunkowane na sektory lub przedsiębiorstwa, w których istnieje duże ryzyko nadużyć finansowych;

służby przeprowadzające kontrole na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być organizowane niezależnie od służb odpowiedzialnych za kontrole na etapie poprzedzającym płatność;

zasadniczą sprawą jest, aby każde Państwo Członkowskie posiadało specjalną służbę odpowiedzialną za monitorowanie stosowania niniejszego rozporządzenia i za koordynowanie kontroli przeprowadzanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; urzędnicy zatrudnieni w tej służbie mogą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem dokonywać kontroli przedsiębiorstw;

([1]) Dz.U. C 192 z 29.7.1987, str. 15.
([2]) Dz.U. C 291 z 20.11.1989, str. 105.
([3]) Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 13.
([4]) Dz.U. L 185 z 15.7.1988, str. 1.
([5]) Dz.U. L 172 z 12.7.1977, str. 17.

należy stworzyć mechanizmy, zachęcające do wzmocnienia służb odpowiedzialnych za przestrzeganie stosowania niniejszego rozporządzenia, w postaci czasowego, malejącego udziału Wspólnoty w wydatkach ponoszonych przez Państwa Członkowskie na zatrudnienie dodatkowego personelu, oraz kosztach związanych z personelem szkolącym i wyposażeniem służb;

istnieje konieczność oszacowania kwoty wspólnotowego finansowania, wymaganej do wprowadzenia tego środka w życie; kwota taka stanowi część prognozy finansowej określonej w pkt II Porozumienia Międzyinstytucjonalnego w sprawie Dyscypliny Budżetowej oraz Usprawnienia Procedury Budżetowej ([1]) z dnia 29 czerwca 1988 r.; faktycznie dostępne środki przyznane zostaną ustalone na mocy procedury budżetowej zgodnie z tym porozumieniem;

informacje uzyskane podczas kontroli dokumentów handlowych powinny być chronione tajemnicą zawodową;

należy dokonać ustaleń dotyczących wymiany informacji na poziomie wspólnotowym, umożliwiających lepsze wykorzystanie wyników stosowania niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie dotyczy kontroli dokumentów handlowych jednostek otrzymujących lub dokonujących płatności odnoszących się bezpośrednio lub pośrednio do systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR, zwanych dalej „przedsiębiorstwami", w celu ustalenia czy transakcje stanowiące część systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR są rzeczywiście realizowane i czy wykonywane są prawidłowo.

2. Dla celów niniejszego rozporządzenia „dokumenty handlowe" oznaczają wszystkie księgi, rejestry, dowody kasowe i dokumenty towarzyszące, rachunki i korespondencję dotyczące działalności gospodarczej, jak również informacje handlowe, w zakresie, w jakim dokumenty te dotyczą bezpośrednio lub pośrednio transakcji określonych w ust. 1.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przeprowadzają systematyczne kontrole dokumentów handlowych przedsiębiorstw uwzględniając charakter transakcji podlegających kontroli. Państwa Członkowskie zapewniają, że wybór przedsiębiorstw do przeprowadzenia kontroli daje możliwie jak największą gwarancję skuteczności środków służących zapobieganiu i wykrywaniu nieprawidłowości w ramach systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR. Wybór uwzględnia, między innymi, finansowe znaczenie przedsiębiorstw w tym systemie i inne czynniki ryzyka.

2. W każdym okresie prowadzenia kontroli określonych w ust. 4, kontrole określone w ust. 1 dotyczą takiej liczby przedsiębiorstw, która nie może być mniejsza niż połowa przedsiębiorstw, których wpływy lub płatności lub ich suma, w ramach systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR, wynosiły powyżej 60 000 ECU w roku kalendarzowym poprzedzającym początek okresu danej kontroli.

Dla okresu kontroli rozpoczynającego się w 1990 r. kwotę 60 000 ECU wymienioną w akapicie pierwszym zastępuje się kwotą 100 000 ECU oraz kwotą 90 000 ECU w odniesieniu do okresu kontroli rozpoczynającego się w roku 1991.

Obowiązkowej kontroli podlegają przedsiębiorstwa, których wpływy lub płatności przekroczyły 200 000 ECU i które nie zostały skontrolowane na mocy niniejszego rozporządzenia w poprzednim okresie kontroli.

Przedsiębiorstwa, których suma wpływów lub płatności wyniosła poniżej 10 000 ECU, kontroluje się na mocy niniejszego rozporządzenia jedynie na podstawie szczególnych powodów, wskazanych przez Państwa Członkowskie w ich rocznym programie określonym w art. 10 lub przez Komisję w proponowanej zmianie tego programu.

3. W stosownych przypadkach kontrole przewidziane w ust. 1 rozszerza się na osoby fizyczne i prawne, z którymi przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 są powiązane oraz na takie inne osoby fizyczne i prawne, których kontrola może być istotna dla osiągnięcia celów ustanowionych w art. 3.

4. Okres kontroli biegnie od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca następnego roku.

Kontrola obejmuje co najmniej rok kalendarzowy poprzedzający okres kontroli; może ona być przedłużona na okres określany przez Państwo Członkowskie, poprzedzający ten rok kalendarzowy oraz poprzedzający okres między dniem 1 stycznia roku, w którym rozpoczął się okres kontroli został, a rzeczywistą datą kontroli przedsiębiorstwa.

5. Kontrola przeprowadzana stosownie do niniejszego rozporządzenia nie wpływa na kontrole przeprowadzane na mocy art. 6 rozporządzenia nr 283/72/EWG ([2]), ani kontrole przeprowadzane na mocy art. 9 rozporządzenia nr 729/70/EWG.

Artykuł 3

1. Dokładność danych pierwotnych podlegających kontroli weryfikuje się, w stosownych przypadkach, metodą odpowiedniej liczby kontroli przekrojowych, obejmujących, między innymi:

— porównania z dokumentami handlowymi dostawców, klientów, przewoźników i innych stron trzecich powiązanych bezpośrednio lub pośrednio z transakcjami realizowanymi w ramach systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR,

— kontrole bezpośrednie ilości i charakteru zapasów, oraz

([1]) Dz.U. L 185 z 15.7.1988, str. 33.

([2]) Dz.U. L 36 z 10.2.1972, str. 1.

— porównania z rejestrami przepływów finansowych powiązanych z transakcjami realizowanymi w ramach systemu finansowania przez Sekcję Gwarancji EFOGR, lub będących skutkiem tych transakcji.

2. W szczególności, w przypadku gdy przedsiębiorstwa są zobowiązane do prowadzenia dokładnych rejestrów zapasów, zgodnie z przepisami wspólnotowymi lub krajowymi, kontrola tych rejestrów obejmuje, w stosownych przypadkach, porównanie z dokumentami handlowymi i, jeżeli to stosowne, z faktyczną ilością zapasów w magazynach.

Artykuł 4

Przedsiębiorstwa przechowują dokumenty handlowe określone w art. 1 ust. 2 oraz w art. 3, przez okres co najmniej trzech lat zaczynający się od końca roku, w którym zostały sporządzone.

Państwa Członkowskie mogą ustanowić dłuższy okres przechowywania tych dokumentów.

Artykuł 5

1. Osoby odpowiedzialne za przedsiębiorstwo zapewniają, że wszystkie dokumenty i dodatkowo wymagane informacje są dostarczone urzędnikom odpowiedzialnym za kontrole lub osobom do tego celu upoważnionym.

2. Urzędnicy odpowiedzialni za kontrole lub osoby do tego celu upoważnione mogą żądać dostarczenia im wyciągów lub kopii dokumentów określonych w ust. 1.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że urzędnicy odpowiedzialni za kontrole są uprawnieni do przejęcia dokumentów handlowych lub mogą upoważnić do ich przejęcia. Prawo to jest wykonywane w poszanowaniu stosownych przepisów prawa krajowego i nie ma wpływu na stosowanie zasad postępowania sądowego w sprawach karnych w zakresie przejęcia dokumentów.

2. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki w celu karania osób fizycznych lub prawnych, które nie dopełniły swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie udzielają sobie wzajemnie pomocy przy przeprowadzeniu kontroli przewidzianych w art. 2 i 3 w przypadku gdy przedsiębiorstwo prowadzi swoją działalność w innym Państwie Członkowskim niż to, w którym płatność przedmiotowej kwoty została lub powinna być wykonana lub otrzymana.

2. W pierwszym kwartale roku następującego po roku dokonania płatności Państwa Członkowskie wysyłają wykaz przedsiębiorstw określonych w ust. 1 do każdego z Państw Członkowskich, w których takie przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą; wykaz ten zawiera wszystkie niezbędne dane szczegółowe umożliwiające Państwu Członkowskiemu przeznaczenia zidentyfikowanie tych przedsiębiorstw. Kopia każdego wykazu wysyłana jest do Komisji.

Państwo Członkowskie otrzymujące lub dokonujące płatności może zwrócić się z wnioskiem do Państwa Członkowskiego, w którym dane przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą, o przeprowadzenie priorytetowej kontroli tego przedsiębiorstwa zgodnie z art. 2, podając szczególne powody swojego wniosku. Kopia każdego wniosku wysyłana jest do Komisji.

3. W pierwszym kwartale roku następującego po roku, w którym dokonano płatności, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji wykaz tych przedsiębiorstw prowadzących działalność w państwie trzecim, którym wypłacono, lub które otrzymały, lub którym należało wypłacić lub które powinny były otrzymać przedmiotową kwotę w tym Państwie Członkowskim.

Artykuł 8

1. Informacje zebrane w ramach kontroli przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu są chronione tajemnicą zawodową. Informacji tych nie wolno przekazywać nikomu poza osobami, które z uwagi na funkcje pełnione w Państwach Członkowskich lub w instytucjach Wspólnot, posiadają wiedzę o tych dokumentach do celów związanych z pełnieniem swoich obowiązków.

2. Przepisy niniejszego artykułu nie naruszają przepisów prawa krajowego odnoszących się do postępowania sądowego.

Artykuł 9

1. W terminie do dnia 1 stycznia po okresie kontroli Państwa Członkowskie przekazują Komisji szczegółowe sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Sprawozdanie to musi przedstawiać wszelkie napotkane trudności i środki podejmowane w celu ich przezwyciężenia i, jeżeli to stosowne, zawierać propozycje zmian.

3. Państwa Członkowskie i Komisja regularnie dokonują wymiany opinii na temat stosowania niniejszego rozporządzenia.

4. W swoim rocznym sprawozdaniu dotyczącym zarządzania środkami finansowymi, określonymi w art. 10 rozporządzenia nr 729/70/EWG, Komisja w każdym roku ocenia dokonane postępy.

5. W terminie do dnia 31 grudnia 1991 r. Komisja przedstawia sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. W ramach tego sprawozdania Komisja bada szczególną sytuację, która mogłaby powstać w niektórych Państwach Członkowskich w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia oraz, jeżeli to stosowne, wysuwa właściwe wnioski.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie opracowują programy kontroli, które mają być prowadzone na podstawie art. 2 w następnym okresie kontroli.

2. Każdego roku w terminie do dnia 15 kwietnia Państwa Członkowskie wysyłają Komisji swoje programy określone w ust. 1, w których określają następujące informacje:

— liczbę przedsiębiorstw, które mają być poddane kontroli w rozbiciu według sektorów na podstawie odnoszących się do nich kwot,

— kryteria przyjęte przy opracowaniu programu.

3. Państwa Członkowskie realizują opracowane przez siebie i wysłane Komisji programy, jeżeli w ciągu sześciu tygodni Komisja nie przekaże im swoich uwag.

4. Tę samą procedurę stosuje się w odniesieniu do zmian wprowadzonych do programów przez Państwa Członkowskie.

5. W wyjątkowych przypadkach i na jakimkolwiek etapie, Komisja może zażądać włączenia przedsiębiorstwa określonej kategorii do programu jednego lub kilku Państw Członkowskich.

6. Programy kontroli opracowane przez Państwa Członkowskie dla pierwszego roku ich stosowania przesyłane są do Komisji najpóźniej do dnia 1 maja 1990 r. i są realizowane, jeżeli Komisja nie przekaże swoich uwag w terminie do dnia 15 czerwca1990 r.

Artykuł 11

1. Najpóźniej do dnia 1 stycznia 1991 r. w każdym Państwie Członkowskim należy powołać do życia służbę specjalną odpowiedzialną za monitorowanie stosowania niniejszego rozporządzenia, oraz w celu:

— przeprowadzania przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu kontroli, przez urzędników zatrudnionych bezpośrednio przez tę służbę specjalną,

— koordynowania i ogólnego nadzoru kontroli przeprowadzanych przez urzędników innych służb.

Państwa Członkowskie mogą również postanowić, że wykonywanie kontroli przeprowadzanych na mocy niniejszego rozporządzenia, jest rozdzielone między specjalną służbę a inne służby krajowe, pod warunkiem, że służba specjalna odpowiedzialna jest za koordynację tych kontroli.

2. Służba lub służby odpowiedzialne za stosowanie niniejszego rozporządzenia są zorganizowane w taki sposób, aby były niezależne od służb lub wydziałów służb odpowiadających za płatności i kontrole przeprowadzane przed dokonaniem płatności.

3. Służba specjalna określona w ust. 1 podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia.

4. Ponadto służba specjalna odpowiedzialna jest za:

— szkolenie urzędników krajowych odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli określonych w niniejszym rozporządzeniu w sposób umożliwiający im zdobycie dostatecznej wiedzy do wykonywania swoich obowiązków,

— zarządzanie sprawozdaniami z kontroli i innymi dokumentami dotyczącymi kontroli przewidzianych w i przeprowadzanych na mocy niniejszego rozporządzenia,

— przygotowanie i przekazywanie sprawozdań określonych w art. 9 ust. 1 oraz programów określonych w art. 10.

5. Państwo Członkowskie udziela służbie specjalnej wszelkich uprawnień niezbędnych do wykonywania zadań określonych w ust. 3 i 4.

Służba ta składa się z dostatecznej liczby urzędników, którzy zostali odpowiednio przeszkoleni w celu wykonywania tych zadań.

6. Przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania w przypadku gdy minimalna liczba przedsiębiorstw, które mają być poddane kontroli zgodnie z art. 2 ust. 2, jest mniejsza niż 10.

Artykuł 12

Na warunkach ustalonych w art. 13, 14 i 15, Wspólnota uczestniczy w finansowaniu dodatkowych wydatków faktycznie poniesionych przez Państwa Członkowskie i powiązanych z:

— obniżeniem wartości progowej w celu obliczenia liczby kontroli, które należy przeprowadzić,

— mobilizacją środków przewidzianych w celu podniesienia jakości kontroli.

Artykuł 13

1. Wspólnota uczestniczy w wydatkach faktycznie poniesionych przez Państwa Członkowskie na wynagrodzenia dodatkowego personelu zatrudnionego od dnia 1 stycznia 1990 r., który to personel przeznaczony jest wyłącznie:

— do obsadzenia służby specjalnej określonej w art. 11, lub

— do obsadzania innych krajowych służb, pod warunkiem że personel taki jest zatrudniony wyłącznie do przeprowadzania kontroli przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Finansowy udział Wspólnoty kształtuje się na poziomie 50 % w pierwszych trzech latach i 25 % w czwartym i piątym roku, przez okres pięciu lat zaczynający się dnia 1 stycznia 1990 r., względem kwoty wynoszącej ogółem:

— 500 000 ECU rocznie w pierwszych trzech latach i 250 000 ECU w czwartym i piątym roku w przypadku Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Niderlandów i Zjednoczonego Królestwa,

— 250 000 ECU rocznie w pierwszych trzech latach i 125 000 ECU w czwartym i piątym roku w przypadku Belgii, Danii, Grecji, Irlandii i Portugalii, oraz

— 50 000 ECU rocznie w pierwszych trzech latach i 25 000 ECU w czwartym i piątym roku w przypadku Luksemburga.

3. Dla celów niniejszego rozporządzenia „wynagrodzenie" oznacza pensje, po potrąceniu podatku, urzędników odpowiedzialnych za stosowanie niniejszego rozporządzenia, oraz koszty przejazdów niezbędnych do wypełnienia ich obowiązków.

Decyzja o udziale Wspólnoty w kosztach wynagrodzenia personelu podejmowana jest w odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego według ustalonej stawki.

Artykuł 14

Wspólnota uczestniczy w wydatkach ponoszonych przez Państwa Członkowskie na szkolenie personelu służby odpowiedzialnej za stosowanie niniejszego rozporządzenia, w wysokości 50 % w pierwszych trzech latach i 25 % w czwartym i piątym roku, przez okres pięciu lat, z mocą od dnia 1 stycznia 1990 r., do wysokości kwoty wynoszącej ogółem:

— 100 000 ECU rocznie w pierwszych trzech latach i 50 000 ECU w czwartym i piątym roku w przypadku Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Niderlandów i Zjednoczonego Królestwa,

— 50 000 ECU rocznie w pierwszych trzech latach i 25 000 ECU w czwartym i piątym roku w przypadku Belgii, Danii, Grecji, Irlandii i Portugalii, oraz

— 10 000 ECU rocznie w pierwszych trzech latach i 5 000 ECU w czwartym i piątym roku w przypadku Luksemburga.

Artykuł 15

Wspólnota uczestniczy w wydatkach faktycznie ponoszonych przez Państwa Członkowskie na zakup sprzętu służącego do przetwarzania danych i sprzętu biurowego potrzebnego służbom odpowiedzialnym za stosowanie niniejszego rozporządzenia w wysokości 100 %, do maksymalnej kwoty wynoszącej ogółem:

— 100 000 ECU w przypadku Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Niderlandów i Zjednoczonego Królestwa,

— 60 000 ECU w przypadku Belgii, Danii, Grecji, Irlandii i Portugalii, oraz

— 20 000 ECU w przypadku Luksemburga.

Artykuł 16

1. Maksymalna kwota wydatków Wspólnoty uznanych za niezbędne do realizacji środka ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu wynosi 6 080 000 ECU w pierwszym roku, 5 160 000 w drugim i trzecim roku i 2 580 000 w czwartym i piątym roku.

2. Władze budżetowe określają dostępne środki przyznawane w każdym roku budżetowym.

Artykuł 17

Komisja ustala, na podstawie danych dostarczonych przez Państwa Członkowskie, roczną kwotę wydatków ponoszonych przez Wspólnotę.

Artykuł 18

Kwoty wyrażone w ECU, podawane w niniejszym rozporządzeniu, przelicza się na waluty krajowe stosując kurs wymiany obowiązujący pierwszego dnia roboczego roku rozpoczęcia okresu kontroli, opublikowany w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 19

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia przyjmuje się, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13 rozporządzenia nr 729/70/EWG.

Artykuł 20

Artykuł 9 rozporządzenia nr 729/70/EWG stosuje się do kontroli szczególnych wydatków finansowanych przez Wspólnotę na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 21

Zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego urzędnicy Komisji mają dostęp do wszystkich dokumentów sporządzonych na potrzeby kontroli lub dokumentów zebranych w wyniku przeprowadzenia kontroli organizowanej na mocy niniejszego rozporządzenia oraz do danych przechowywanych łącznie z danymi zgromadzonymi w systemach przetwarzania danych.

Artykuł 22

1. Dyrektywa 77/435/EWG traci moc z dniem 1 stycznia 1990 r. Kontrole przeprowadzane od tej daty na mocy wspomnianej dyrektywy uważa się za przeprowadzane na mocy niniejszego rozporządzenia.

2. Odniesienia do dyrektywy 77/435/EWG traktuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 23

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 1 stycznia 1990 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1989 r.

W imieniu Komisji

E. CRESSON

Przewodniczący